

N:o 79.

Af Herr Gustaf Jonsson: Om ändring i Kongl. Kungörelsen den 20 November 1845, rörande ersättning till vittnen i brottmål.

Föreskriften i 17 Kap. § 5 Rättegångsbalken genom Kongl. kungörelsen den 20 November 1845 och Kongl. kungörelsen den 23 Mars 1858 samt Kongl. kungörelsen den 8 Oktober 1851, angående den ersättning af allmänna medel, som tillerkännes vittnen i brottmål, har vid tillämpning af ofvan åberopade lagstadganden visat otillräckligheten af den ersättning, som möjligen kunnat komma de personer till del, hvilka varit dertill berättigade för aflagda vittnesmål. Tidsförhållandena hafva nu så förändradt sig, att nästan ingen individ bland lägre samhällsklasser kan vara belåten med 16 sk. b:ko såsom dagtraktamente; och enär arbetarnes lefnadskostnad och daglön är betydligt stegrad, blir det en gifven följd, att den omförmälda vittnesersättningen måste anses otillräcklig, men blir det ännu mer derigenom, då vittnen, för att styrka sitt ersättningsanspråk, hafva skyldighet utlösa transsumt af domstols beslut angående berörde godtgörelse, som vanligen belöper sig till 1 à 2 Rdr Rmt i expeditionslösen, en utgift, hvilken oftast medtager hela ersättningsbeloppet, som blifvit tillerkänt vittnen för dagspillan och uppehälle, jemte det de få vidkännas resor och besvär till vederbörande myndighet för att utfå den dem tilldömda ersättningen.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får jag vördsamt föreslå: det Riksdagen för sin del ville besluta en förändring i Kongl. kungörelsen den 20 November 1845, att vittnen tilläggas af allmänna medel för deras resekostnad och uppehälle 1 R:dr R:mt för hvarje dag och skjuts-

penningar för en häst fram och åter, samt lösen för ett styrkt transsumt af domstols beslut.
Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1873.

Gustaf Jonsson.

N:o 80.

Af Herr J. Jonsson, från Calmar län: Angående ändrad sätt för folkskolelärares aflöning.

Från folkskolelärare inom landet höres med rätta oupphörliga klagomål öfver deras svaga aflöning i förhållande till deras tränga och ansträngande arbete. Och från svenska folkets allmoge utgå de bittraste klagomål öfver det stora ojemförliga missförhållande deri, att den mindre bemedlade befolkningen skall i hufvudsak sjelfva aflöna sina lärare till den tarfliga kunskap de åtnjuta, då deremot den mera bemedlade folkklassen inom landet erhåller högre bildning af lärare, som aflönas på stat. Af sådan anledning, och med åberopande af hvad i motionen N:o 106 vid sistlidne riksdag blifvit anfördt, vågar jag vördsamt föreslå:

att Riksdagen måtte ingå till Kongl. Maj:t med underdånig anhållan, det Kongl. Maj:t täcktes låta uppgöra ny stat för folkskoleväsendet, och att samtliga folkskolelärares aflöning utgår af statsmedlen.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1873.

J. Jonsson,
från Calmar län.
